

MISSA CRISMAL –Dimarts Sant

Catedral de Vic, 22-3-2016

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
 Germans preveres i diaques,
 Seminaristes,
 Religiosos i religioses,
 Laics i laiques,
 Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

El text evangèlic que acabem d'escoltar és citat pel sant pare Francesc, en la butlla *Misericordiae vultus*, per convidar-nos a viure amb fe l'Any Sant extraordinari de la Misericòrdia; ell ens diu: «Un "any de gràcia" és això el que el Senyor anuncia i el que desitgem viure. Aquest Any Sant comporta la riquesa de la missió de Jesús que ressona en les paraules del profeta: portar una paraula i un gest de consolació als pobres, anunciar l'alliberament als qui estan presoners dels nous esclavatges de la societat moderna, restituir la vista a qui no pot veure-hi més perquè s'ha replegat sobre si mateix, i tornar a donar dignitat als qui n'han estat privats. La predicació de Jesús es fa de nou visible en les respostes de fe que el testimoniatge dels cristians és cridat a oferir. Que ens acompanyin les paraules de l'Apòstol: *El qui fa obres de misericòrdia que les faci amb alegria* (Rm 12,8)» (núm. 16).

Amb el Sant Pare, la meva primera paraula en aquesta homilia de la Missa Crismal és aquesta: Visqueu amb alegria l'Any Sant de la Misericòrdia! Que aquest temps de gràcia sigui una ocasió per a redescobrir la font del nostre ministeri a favor del poble, que no és cap altre que l'amor misericordiós de Déu. El nostre ministeri ens fa viure *in persona Christi* els sentiments, els gestos i les paraules del mateix Crist, el qual es compadeix de les persones que el cerquen, perquè eren com ovelles sense pastor; que sent compassió de la viuda de Naïm, que porta a enterrar el seu fill únic; que comparteix la seva taula amb els pecadors i es deixa rentar els peus per Maria; que narra les paràboles del bon samarità i la del pare misericordiós per descriure com s'alegra el cor del Pare del cel quan recobra el fill petit; que renta els peus als seus deixebles i mor en la creu, donant la vida com a rescat per la multitud. Ell, viu i ressuscitat, continua estimant el seu poble, i en aquesta estimació, estimats germans sacerdots, nosaltres hi som immersos. Immersos, perquè som objecte d'especial predilecció del Senyor que ens ha escollit per pura gràcia seva i, sobretot, perquè som les mans, els llavis, el cor de Jesús que vol que arribi el seu amor misericordiós a tots els homes, per mitjà de nosaltres, amb el nostre pobre ministeri. No oblidem quin és el gran tresor que portem en les nostres gerres de terrissa: som transparència de Crist, bon Pastor, Mestre i Espòs, per a la vida i la santedat de tot el Cos de Crist, la seva santa Església.

El nostre ministeri, en aquest any sant i sempre, ha de ser, doncs, de tendresa per a acollir els germans que porten en el seu cor les ferides del pecat i de les lluites de la vida. Dels nostres llavis han de brollar paraules de consol i de perdó. Però també, com ens diu l'Apòstol, no hem d'oblidar que *Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny (2Tm 1,7)*, i, per això mateix, el nostre servei ministerial ha de ser ferm i agosarat per a alliberar, ensenyar, corregir, defensar. El nostre ministeri ens demana d'acollir en el nostre cor la misericòrdia guaridora de l'amor alliberador de Déu, per poder nosaltres, amb la paraula i els sacraments, amb el testimoniatge dels qui lluiten per viure la santedat, ser instruments de misericòrdia per a tot el nostre poble, ben a prop de tots els qui sofreixen en el cos o en l'esperit. No deixem, doncs, perdre l'oportunitat de gràcia que el Senyor concedeix al seu poble. Ell vol renovar-li el seu amor. Siguem tots nosaltres, en la predicació i en l'ensenyament, en el sacrament de la reconciliació i en la caritat eficaç, els ministres de tan gran Senyor. Sentim-nos, en el nostre ministeri, com el venerable Josep Torras i Bages, ambaixadors, heralds de Crist, *pro Christo legatione fungimur*, tal com està escrit en el llindar de la porta d'entrada del palau episcopal.

La mirada agraïda a la nostra història diocesana, que ens porta en aquests anys a fixar-nos en els bisbes Cinidi, Oliba, Veyan i Torras i Bages, no vol ser res més que una posada en valor de la nostra Església de Vic. Venim de lluny i en el nostre passat veiem una història de fidelitat. La fe cristiana autèntica ha arribat fins a nosaltres després de més de mil cinc-cents anys d'història. Podem dir, doncs, que som hereus d'un passat que ens ha lliurat la flama de la fe cristiana. Aquests noms dels bisbes porten en ells una gran multitud de preveres, religiosos i laics, formant una gran cadena de persones senzilles que han viscut la seva fe, d' aital manera que ha donat fruits que perduren al llarg dels segles. Nosaltres som, doncs, hereus d'aquest passat i ens pertoca, per tant, viure el present que tenim amb passió i lluita, per tal que els qui vinguin després de nosaltres, les generacions que ens succeiran, puguin trobar la mateixa fe en Crist que nosaltres hem heretat: una fe creguda i anunciada, celebrada i viscuda amb les obres que perduren al llarg dels segles. I aquesta és la meva segona paraula, estimats germans: *Feu memòria dels qui us van guiar i us van anunciar la paraula de Déu; considereu la fi exemplar de la seva vida i imiteu la seva fe. Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles (He 13,7-8)*. Que el record dels qui ens han precedit ens sigui esperó, no sols per a mirar amb sa orgull el nostre passat, sinó sobretot per a viure amb passió el nostre present. Crist és el mateix ahir i avui i sempre. Ell, i solament ell, és el qui pot donar ple sentit al cor de tota persona de tot lloc i tot temps. Sense Crist no hi ha futur possible. Ell és l'esperança viva. El nostre ministeri sols té un sentit: ser ressonància de Crist enmig del món, com deia bellament el prevere Josep Torras i Bages: «El nostre ministeri es funda en una *Paraula*, en el Verb de Déu, i tots els nostres esforços

s'encaminen a sentir el ressò d'aquesta eterna paraula en totes les direccions.» Siguem, doncs, ministres de Crist, sortim al trobament dels nostres germans. El nostre ministeri, en aquests moments, ens demana la sortida missionera i evangelitzadora. Que se'ns conegui com a aquells que sols saben parlar de Crist perquè saben escoltar el batec del nostre món, per a descobrir les palpitations dels cors que tenen fam i set de Crist. Que en el tu a tu sapiguem sortir de les nostres mandres i pors, i que dels nostres cors i dels nostres llavis brolli la paraula de salvació, el nom de Jesús, que, com deia sant Pere davant el Sanedrí: *La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4, 12).

Una tercera i darrera paraula en aquesta homilia. En la Missa Crismal, en el record de la Cena sacratíssima de Crist amb els seus deixebles, renovem les promeses sacerdotals que vàrem fer el dia de la nostra ordenació sacerdotal. En aquesta eucaristia, en la qual es beneeixen i consagren els olis sants que arreu de la diòcesi seran instruments de benedicció a favor de tot el poble, expressem de manera clara la nostra comunió eclesial i la nostra comunió sacerdotal. Tots els preveres, presidits pel bisbe, formeu el presbiteri diocesà. Tots els preveres, tants els diocesans com els seculars i regulars, formeu part de l'únic presbiteri de l'Església de Vic, servida en el ministeri apostòlic pel bisbe diocesà, en comunió amb el bisbe de Roma. Formem, doncs, una gran família en què els lligams de fraternitat es viuen, gràcies a Déu i a tots i cada un de vosaltres; però també hem de maldar per viure'ls encara més intensament.

Som una família i en aquesta ens alegrem i preguem demanant la benedicció del Senyor per als germans sacerdots que celebren les nocces d'or sacerdotals: Mons. Valentí Miserachs i Grau, Mn. Víctor Castany i Felip, Mn. Josep Castanyé i Subirana, Mn. Josep Massana i Cortina, Mn. Joan Raurell i Farràs, Mn. Josep Ruaix i Vinyet i el Pare Mateu Trenchs i Verdaguer, escolapi; i del nostre germà Mn. Pere Oliva i March que celebra els vint-i-cinc anys d'ordenació presbiteral; així com també ens alegrem en el primer any de sacerdocí dels germans preveres Mn Jorge Luis Salas Barriga i Mn. Jean de Dieu Ndizeye. Com es veu pels nombres hi va haver anys d'abundància de vocacions sacerdotals, però ja fa molts anys en què han estat menys els ordenats. Hem de pregar i treballar, doncs, amb constància i esperança; el Senyor mai no abandona la seva Església, com veiem en la història, i mai no mancaran els pastors que necessitem per a servir les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. Així ho esperem. Així ho preguem. Amb aquesta esperança treballem amb els infants i joves de les nostres parròquies.

També s'escauen aquest any els vint-i-cinc anys de la instauració del diaconat permanent a la nostra diòcesi, tal com ho havia disposat, a discreció dels bisbes diocesans, el Concili Vaticà II. El meu antecessor en

aquesta seu, el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, en data de 17 de setembre de 1991 decretà la restitució del diaconat com a grau jeràrquic independent i estable a la diòcesi de Vic i, el 28 de setembre del mateix any i en aquesta mateixa catedral, va ordenar els tres primers diaques permanents: Salvador Vilanova (a.c.s.), Esteve Badia i Antoni Monclús. Donem gràcies al Senyor pel do dels diaques permanents en aquest bisbat, que fan present el ministeri del servei en una Església tota ella servidora de Déu i dels homes.

Que l'Esperit Sant que reposà en plenitud en Crist, l'ungit, es vessi abundantament en tots nosaltres i en tots els membres de la nostra Església diocesana de Vic. Que la intercessió de Maria, ella que és reina i mare de Misericòrdia, ens acompanyi sempre perquè puguem ser misericordiosos com ho és el Pare del cel, vivint el moment present amb la passió per fer el bé, en la comunió de l'Església, per a glòria de Déu i bé dels homes. Amén.